

R O M Â N I A

CURTEA DE APEL TÂRGU MUREȘ

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. / /2012

DECIZIA NR. /R

Ședința publică din 2013

Completul compus din:

PREȘEDINTE

Judecător

Judecător

Grefier

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de reclamanta **SC** **SRL**, cu sediul în , str. nr. , jud. Harghita, împotriva Sentinței nr. / .2012 pronunțate de Tribunalul Harghita în dosarul nr. / /2012.

În lipsa părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care:

Mersul dezbaterilor și susținerile recurentei asupra recursului declarat, sunt consemnate în Încheierea de ședință din data de 2013, dată la care s-a amânat pronunțarea, inițial, pentru data de 2013, și, ulterior, pentru 2013, 2013 și pentru data de azi, 2013, Încheieri ce fac parte integrantă din prezenta decizie.

CURTEA DE APEL

Prin Sentința civilă nr. / .2012 pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. / /2012, s-a respins acțiunea formulată de reclamanta S.C. S.R.L., cu sediul în mun. .

, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA.

În motivarea acestei hotărâri s-a arătat că, în urma inspecției fiscale s-a întocmit Raportul de inspecție fiscală nr. din .2011, în baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr. din .2011 prin care s-a stabilit în sarcina reclamantei obligații fiscale suplimentare de plată în sumă totală de lei.

Împotriva Deciziei de impunere nr. din .2011, reclamanta a formulat contestație prin care a solicitat anularea în parte a acestei decizii de impunere. Contestația a fost soluționată de pârâtă prin Decizia nr.79 din .2011, prin care s-a dispus: respingerea contestației ca prematur formulată pentru măsura de diminuare a pierderii fiscale aferente anului 2008; desființarea deciziei de impunere nr. din .2011 pentru impozitul pe profit în sumă de lei și pentru majorările și penalitățile de întârziere aferente în sumă de lei; respingerea contestației ca neîntemeiată pentru suma de lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată; respingerea contestației ca nemotivată pentru suma de lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată stabilită suplimentar; respingerea contestației în baza principiului „accessorium sequitur principalem” pentru suma de lei majorări și penalități de întârziere aferente taxei pe valoarea adăugată stabilită suplimentar.

În cadrul acțiunii în contencios administrativ, reclamanta a contestat Decizia nr.79/2011 în ce privește suma de lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată, suma de lei reprezentând majorări de întârziere și suma de lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată; a invocat și faptul că organele de control nu i-au adus la cunoștință constatările, fiind astfel în imposibilitate de a formula un punct de vedere și încălcându-i-se dreptul la apărare.

Instanța a constatat că acțiunea este neîntemeiată pentru următoarele considerente:

În ce privește suma de lei reprezentând TVA și suma de lei reprezentând cheltuieli cu amortizarea, instanța a constatat că nu au fost acceptate la deducere pentru achiziționarea unui asfaltator marca , conform facturii seria nr. din 30.09.2009, pentru motivul că furnizorul S.C.

S.R.L. era declarat inactiv din luna iulie 2009.

Conform Ordinului Președintelui ANAF nr.1167/2009, vânzătoarea S.C. S.R.L. a fost declarată inactivă la

data de 11.06.2009. Reclamanta a achiziționat bunul la 30.09.2009, deci după înregistrarea vânzătorului ca inactiv. Astfel, sunt incidente dispozițiile art.11 alin.1 ind.2 din Legea nr.571/2003 potrivit cărora „*nu sunt luate în considerare de autoritățile fiscale tranzacțiile efectuate cu un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală*”.

Dispoziția legală menționată nu prevede că, în cazul declarării ca inactiv a unui contribuabil, se blochează conturile bancare ale acestuia, astfel cum susține reclamanta. Contribuabilul declarat inactiv poate desfășura activități economice, însă pe baza facturilor emise de acest contribuabil nu se poate beneficia de dreptul de deducere a TVA.

Referitor la suma de lei reprezentând penalități de întârziere pentru perioada 01.01.2008-31.03.2011, instanța a constatat că acestea au fost impuse reclamantei prin decizia de impunere nr. din 31.03.2011. Prin Decizia nr.79 din .2011, de soluționare a contestației formulată împotriva deciziei de impunere, s-a dispus desființarea acestei decizii de impunere pentru aceste penalități de întârziere, urmând ca organele de inspecție fiscală să reanalizeze situația de fapt pentru aceeași perioadă și pentru aceleași operațiuni. În urma reanalizării situației de către organele de inspecție fiscală, a fost emisă decizia de impunere nr. din .2011.

Față de această situație, instanța a constatat că, fiind desființată decizia de impunere nr. din .2011 cu privire la penalitățile de întârziere în sumă de lei, acțiunea a rămas fără obiect cu privire la acestea.

Instanța nu poate analiza decizia de impunere nr. din .2011 întrucât aceasta nu a fost contestată la organul fiscal și nu constituie obiectul prezentei cauze. În contestația formulată împotriva deciziei nr.79 din .2011 nu se face nicio referire la decizia de impunere nr. .

Referitor la factura storno nr. din 29.12.2009 în valoare de lei, emisă de reclamantă către S.C. S.R.L., prin care reclamanta și-a diminuat profitul impozabil cu această sumă și cu TVA de lei, instanța a constatat că reclamanta nu a contestat-o. Aspectul invocat de reclamantă în acest sens în cadrul acțiunii nu au făcut obiectul analizei de către organul administrativ-jurisdicțional, astfel că nu poate fi invocat pentru prima dată în fața instanței de contencios administrativ.

Scopul acesteia din urmă este tocmai acela de a verifica dacă soluția organului administrativ-jurisdicțional cu privire la aspectele invocate este legală. Prin urmare, instanța nu avea cum să verifice legalitatea soluției, neexistând o soluție cu privire la această factură.

În privința nerespectării dreptului la informare și a dreptului la apărare, la care se referă art.9 alin.1 și art.107 din O.G. nr.92/2003, instanța a reținut că acestea sunt norme cu caracter dispozitiv, care ocrotesc un interes privat, cel al contribuabilului supus controlului fiscal.

Sanctiunea care intervine în cazul nerespectării acestor dispoziții este nulitatea relativă a actului administrativ fiscal, ceea ce presupune dovedirea de către reclamantă a unei vătămări ce i-ar fi fost cauzată ca urmare a încălcării acestor prevederi legale. În cauză, reclamanta nu a făcut dovada vreunei vătămări.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs, în termen legal, SC SRL, solicitând modificarea hotărârii atacate, admiterea contestației, desființarea Deciziei de impunere nr. din .2011 prin care s-au stabilit obligații fiscale de plată pentru suma totală de lei.

În motivarea recursului s-a arătat că, la data de .2011 a fost emisă Decizia de impunere nr. împreună cu Raportul de Inspecție Fiscală nr. / .2011 și Dispoziția de măsuri nr. / .2011 dar inspecția fiscală de fapt nu s-a întâmplat, organele de control nu s-au deplasat la sediul societății pentru reverificarea situației așa cum era stabilită prin Decizia nr.79/ .2011, iar în decizia amintită este menționat că situația de fapt trebuie reanalizată, recurenta având dreptul să formuleze propriile apărări, iar la Cap.V din RIF nr. / .2011 la „prezentarea sintezei punctului de vedere al contribuabilului” scrie „sunt cele consemnate în RIF nr. / .2011”. Deci inspecția fiscală privind reanalizarea situației de fapt nu s-a întâmplat în realitate, în Decizia de măsuri nr. , la rubrica „mențiuni privind audierea contribuabilului” scrie „la data de .2011 a fost convocat reprezentantul societății recurente prin înștiințarea nr. / .2011, când i s-au prezentat concluziile inspecției, respective faptul că se va diminua pierderea fiscală pentru anul 2008”. Această afirmație nu este reală atâta timp cât Dispoziția de măsuri nr. este înregistrată la data de .2011 iar discuția finală era la data de .2011. Nici majorările de întârziere nu au fost calculate corect.

Referitor la stabilirea de majorări de întârziere calculate de organele de inspecție fiscală, recurenta susține că nu le datorează, atâta timp cât nu datorează debite principale care generează aceste obligații accesorii.

Cu privire la TVA în sumă de lei, majorări de întârziere pentru suma respectivă și lei cheltuieli cu amortizarea, neacceptate la deducere pentru achiziționarea unui asfaltator marca cu factura seria nr. din 30.09.2009, pe motiv că furnizorul SC SRL a fost declarat inactiv, sume respinse prin decizia nr.79/ .2011.

Recurenta arată că a luat la cunoștință că SC

SRL era inactivă doar cu ocazia activității de inspecție.

S-a arătat că, în urma verificării, organul de control a constatat că în septembrie 2009, SC SRL a achiziționat un asfaltator marca cu factura seria nr. din 30.09.2009, de la SC SRL. Din documentele contabile reiese că acest utilaj s-a înregistrat în contabilitatea societății în luna septembrie 2009, SC SRL după o lungă colaborare în luna mai 2009 a încheiat contractul de vânzare-cumpărare unde au stabilit obiectul și valoarea contractului și obligațiile părților. Recurenta având la bază contractul încheiat, după achiziționarea utilajului primind o factură cu nr. din 30.09.2009, de la furnizorul SC SRL conținând toate elementele obligatorii conform art.155 alin.5 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, a înregistrat în contabilitate utilajul respectiv. Tranzacția efectuată a fost făcută numai în baza documentelor legale, iar plățile în valoare de lei, au fost făcute cu ordine de plată prin decontare bancară, documente ce au fost înregistrate în evidența contabilă. Societatea recurentă a înregistrat în evidențele contabile factura de la firma respectivă, a calculat și a plătit obligațiile fiscale rezultate.

Conform Legii nr.82/1991 modificată și completată, orice operațiune economică efectuată se consemnează într-un document care stă la baza înregistrărilor în contabilitate, dobândind astfel calitatea de document justificativ și reflecta în tot realitatea operațiunilor contabile. Astfel, recurenta arată că are la bază documentul justificativ, contractele încheiate, factura contabilizată conform legii, considerând că tranzacția efectuată este legală.

Referitor la factura storno nr. către SC SRL în valoare de lei și TVA lei, s-a arătat că recurenta

avea o relație comercială bună cu SC SRL, astfel lucrările comandate nu au avut la bază contracte încheiate, comenzile fiind efectuate telefonic.

S-a arătat că în anul 2009 s-au emis facturi către SC SRL, respectiv factura nr. /20.10.2009 în valoare totală de lei din care TVA lei și factura nr. /15.12.2009 în valoare totală de lei din care TVA lei, facturile fiind înregistrate în evidențele contabile iar TVA colectată a fost evidențiată și declarată corect. În luna decembrie 2009 s-a emis factura storno nr. /29.12.2009 către SC SRL, având ca motiv că această firmă a anulat comenzile și s-a stabilit că facturile respective vor fi anulate. Factura nr. /29.12.2009 a fost predată către SC SRL pentru a fi înregistrată, astfel recurenta susține că nu reprezintă o culpă imputabilă pentru societatea recurentă că SC SRL nu a contabilizat factura respectivă emisă.

Cu privire la susținerile organelor de inspecție fiscală, potrivit cărora societatea recurentă a diminuat nejustificat veniturile pentru anul 2009 cu suma de lei, se consideră nefondate și neargumentate, în ce privește stabilirea de TVA, considerând că organele de inspecție fiscală au procedat în mod greșit la neacceptarea taxei colectate stornate cu suma de lei, și, în ce privește stabilirea de majorări de întârziere calculate de organele de inspecție fiscală se precizează că acestea nu sunt datorate de recurentă atâta timp cât aceasta nu datorează debitele principale care generează aceste obligații accesorii.

Recurenta consideră că a respectat prevederile art.145 alin.2 lit.a din Codul fiscal potrivit căruia orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate operațiunilor taxabile, respectiv art.146 alin.1 lit.a din Codul fiscal ce prevede că pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, persoana impozabilă trebuie să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art.155.

DGFP Harghita a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea ca legală și temeinică a hotărârii atacate.

Analizând recursul formulat din perspectiva motivelor invocate și a prevederilor art.304¹ C.pr.civ., Curtea reține următoarele:

Contestația formulată de SC SRL împotriva deciziei de impunere nr. / .2011 a fost soluționată prin Decizia nr.79 din .2011, astfel:

1) a fost respinsă ca prematur formulată contestația pentru măsura de diminuare a pierderii fiscale aferente anului 2008;

2) a fost desființată decizia de impunere / .2011 pentru impozitul pe profit în sumă de lei și pentru majorările și penalitățile de întârziere aferente în sumă de lei, urmând ca organele de inspecție fiscală să reanalizeze situația de fapt pentru aceeași perioadă și pentru aceleași operațiuni care au făcut obiectul deciziei de impunere contestate, în sensul celor reținute în decizie;

3) a fost respinsă ca neîntemeiată contestația pentru suma de lei reprezentând taxă pe valoarea adăugată;

4) a fost respinsă contestația ca nemotivată , pentru suma de lei reprezentând TVA stabilită suplimentare;

5) a fost respinsă contestația pentru accesorii în sumă de lei majorări și penalități de întârziere aferente TVA stabilită suplimentar.

Obiectul acțiunii în contencios administrativ este reprezentat de contestarea modului de soluționare dat de organul fiscal la pct.3, 4 și 5 din Decizia de soluționare a contestațiilor nr.79/ .2011.

Cu privire la pct.3, referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă de lei, Curtea reține că SC SRL a dedus taxa pe valoarea adăugată în sumă totală de lei aferentă facturii nr. /30.09.2009 emise de SC SRL, perioadă în care această societate a fost declarată contribuabil inactiv conform OPANAF nr.1167/29.05.2009, pentru aprobarea listei contribuabililor declarați inactivi, iar de la data de 1 iulie 2009 fiind anulată și înregistrată în scopuri TVA.

Organele de inspecție fiscală au aplicat prevederile art.1¹ și alin.1² din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare, în vigoare pentru perioada verificată,

potrivit cărora, la stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în interesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unei tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.

Autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție efectuată de un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui ANAF. De asemenea, nu sunt luate în considerare de autoritățile fiscale, tranzacțiile efectuate cu un contribuabil declarat inactiv prin ordin al președintelui ANAF. Procedura de declarare a contribuabililor inactivi va fi stabilită prin ordin. Lista contribuabililor declarați inactivi se publică pe pagina de internet a Ministerului Finanțelor Publice – portalul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și va fi adusă la cunoștința publică în conformitate cu cerințele prevăzute prin ordin al președintelui ANAF.

În consecință, independent de cunoașterea de către recurentă a împrejurării că partenerul contractul a fost declarat inactiv, tranzacțiile efectuate cu SC SRL nu pot fi luate în considerare de autoritățile fiscale, implicit nici TVA aferentă acestor tranzacții nu poate fi acceptată la deducere.

Cu privire la pct.4, care se referă la TVA în sumă de lei, Curtea reține că prin contestația depusă la Activitatea de Inspecție Fiscală și înregistrată sub nr. / .2011, SC SRL a precizat că obiectul contestației este TVA în sumă totală de lei, dar în cuprinsul contestației face referire numai la suma de lei (fila 8 și urm.), prevăzută la Cap.III/2 din decizie, însă la diferența de lei nu aduce nici un argument și nici nu se face referire la sumele din care se compune aceasta.

În consecință, în temeiul prevederilor art.206 alin.1 lit.b, c și d din OG nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, coroborate cu prevederile pct.12.1 lit.b din Ordinul ANAF nr.509/2005, s-a respins ca nemotivată contestația cu privire la acest punct.

Soluția este temeinică și legală în contextul în care societatea contestatoare trebuia să menționeze atât motivul de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază contestația, iar instanța verifică doar soluția dată în soluționarea contestației.

Potrivit principiului „accessorium sequitur principalem” , în mod corect s-a respins contestația pentru suma de lei

reprezentând majorări și penalități de întârziere aferente TVA stabilită suplimentar în sumă totală de lei.

Față de aceste argumente, în temeiul art.312 C.pr.civ., apreciind ca legală și temeinică hotărârea atacată, Curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de SC SRL.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul formulat de SC SRL, cu sediul în , str. nr. , județul Harghita, împotriva Sentinței nr. / .2012 pronunțate de Tribunalul Harghita, în dosarul nr. / /2012.

IREVOCABILĂ.

Pronunțată în ședința publică din 2013.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red:
Tehnored.
2 exp.
Jud.fond.
Data concept. .2013
Data tehored. .2013